

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 céntims.
Fòra de Palma » 2 1/2 »
Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

PANCARITATS.

—Ja's sap: es qui comandan de ses festes podrán fé lo que vulgan, llevar-les totes, ò afegirne altres tantes à ses qu' hey ha; però noltros menestrals, noltros sabatés, ¡ja's sap! lo qu' es à tocá sa cotxilla y es cabás sa tercera festa de Pasco, no mos hi durán ni sençès ni à tròssos. ¡No'n faltava més sino que en tan bon dia no anássem à fé es *pancaritat*! Còm som Micolau, amb coranta sis anys que tench, no hey he fet falla cap añada, gracies à Déu, de s'edat de nou anys ensá que mon pare m' hi dugué es primé pich: ni à conte. Jò'm pens que m bastaria per tirarne malalía, si tal diada còm avuy hagués de sentí tocá les dotze dins Ciutat.

Es dissapte de Pasco dematí, es temps que sa dona engirgolava ses quatre panades, crespells y robiols de brossat, s'aturava à sa botiga Don Nofre, y ja m' ho deya:

—¿Qu' es, qu' hey anam passat demá à ferlo, mestre Micolau?

—¿Y axò no vol, Don Nofre? Está *claro* qu' hey anam. ¡No'n faltava més!

—Noltros també mos n' anam à ferlo à ses casetes.

—Bé está vosté, que té casetes. Noltros li pegarém à lo acostumat, devés sa *Font-Santa*. Allá tothom hey cab; y si gusta de venirhi, gens de nosa mos fa. Amb tants còm som, no mos vé à un. A les vuyt tocales es la marxa: ja's sap, *ella* y ses atlotes, es *fradins* y ses ripuntadores de la casa. Ningú fa cama coxa, y com més son, més se devertexen.

—¿Fins es vespre, eh?

—Y está *claro*: horabaxa serém aquí.

—De bon gust vos hi acompanyaria, si no fos pe' sa sogra. Axò serà un dia devertit.

—¡Y hò p' es còs, Don Nofre! Per allá corren bons ayres, y un homo hey cobra un any de vida.

Còm de *facto*, à les vuyt d' es diluns tot estava apareyat, y partírem. En Francesch d' es costat hey vengué amb so seu ase carregat de trastos y

concert. Sa dona heu havia marinat; però no es que jò no hey hagués volgut posá ses mans en tot. Duyem una bona pesada sense òs, sanch y frexura, ses panades y robiols, mitja beassa de vuytenes, quatre lliures y mitja de fideus, sobrassades y botifarra, hòn ví de dotze, sa castaña amb *pretolio* fins à n' es tap, taronges y tot es demés carro-portal. ¿Qué més voleu? A Santa Catalina m' vengué s' idea de que no havia pensat amb so safrá, y vatx fé torná es mosset arrera. May m' han agradat fideus ni arròs blanch: axò es còsa de *americanos*.

¡Vaja un dia hermós! bon sol y casi sense un alé de vent; vench à dí, una gran diada.

Su-ran de sa *Font-Santa* férem *alto*, y treguérem es concert. En Francesch fermá s' ase à un ametllé y li doná bon recapte: ja's sab; tothom havia de participá. Posárem en terra ses beasses, y mentres *ella* y ses atlotes comensavan à endiumenjà la còsa, férem un fogons de pedres, y es *fradins* s' en anaren à cercá lleña per còure la menjúa.

Aquells contorns estavan plens de gent, estols ensá y enllá, que feyan dos doblés de lo mateix que noltros. Tothom anava alegre, ¡ja's sab! y de lo més delitós. Prop de noltros hey sonavan una guiterria y una mandurria; un poch més allá una colla de jovensans cantavan *coros* de lo més *polit*. Enguañy es un d' ets anys qu' hey he vista més *ger-nació*.

Amb un santiamen es diná va essé cuyt. Mos hi asseguérem, y ningú va fé es desmenjat ni s' astugós. Per paga, aquells ayres fan més talent de menjá amb un' hora, qu' es de per dins Ciutat amb tot un dia. Lo qu' es jò, de tot vatx refegí.

Plens de panxa, uns féren l' horeta, à s' ombra demunt s' herba, altres fumavan, xerrant amb ses atlotes. Y es dia mos passá fins horabaxa còm una exalació.

No hey hagué un que dí, si no fos estat p' es mosset, que s' enfilá dalt un ametllé per omplirse ses butxaques de ametllons. Un missatge el va veure, y si no fos estat per jò, el volia devallá á pe-

drades. Es un atlot que no s' en pensa una de bona en tot lo dia; ja fa temps qu' heu tench dit à sa mare, y no l' agúa.

Posta de sòl, tornárem ensellá y mos ne venguérem. Jò, despues d' havé dinat, havia fet sa mica de *paseo*, per pahí, y estava un poch cansat.

En Xesch mos doná una mica de *distento*, à sa venguda, per havé alsat es colso un poch demés. L' homo no acabava d' está llatí, y devant Sant Matgí armá camorra amb uns atlots de barca y una *pretona* que l' insultavan. Ventura que no hey hagué municipal que l' afinás.

¡Vaja un esclat de riayes que férem à sa Porta, quant es *punxes* volguéren mirá si dins ses beasses hey duyam res de *pago*! Figurauvos qu' hey havian de trobá, més qu' es plats y cuyeres, ses olles, es calderonet y ses botelles buydes. Lo altre ja estava *consumit*.

Còm arribárem, tothom tenia ses cames adolides. Casi ningú volgué sopá, y *ella* s' en aná à jèure dejorn, perque amb so cansament y amb s' estray, li havia pegat sa mica de flato. Com en Figuera tocá les nou, mos n' hi anarem jò y ses atlotes. Jò ni solament vatx sentí es *sareno*.

Vench à dí que va essé una exida bòna de tot, que no es pagat amb doblés ferla un pich cada any. L' endemá dematí encare en parlarem bona estona. Es mosset no tocá comparació fins de capvespre, per 'mor d' una maldeventrada d' ametllons. Jò ja ley deya.

Are, l' any qui vé, si som vius, encare fas contes tornarhi, y fins que ses cames en vulguen. No, y llavò encare fas contes d' anarhi colcant. En no haverhi més homo, llòg un carril, y *al avio*: cop de bossa no mata; y lo qu' es à mí, ¡ja's sab! es *pancaritat*, que no l' me lléven.

Vat' aquí, à poca diferencia, es modo com s' esplicava ahí Mestre Micolau, es sabaté d' es cantó, à hora de dexá sa feyna.

GORIET.

SONETOS FILOLOGICHS.

X.

EN EL MON NO HEY HA DITXA CUMPLIDA.

Estich més bé qu' un monjo dins sa cel·la,
jò no seguesch bandera ni vetxil·la,
y es vespre sant que cantan sa Sibil·la
tant me fà pá torrat com llet de mel·la.

May m' he cuydat de ball ni de revel·la,
tant m' es pendre cafè com camamil·la:
no duch plets, no dech cèntims à ca'n Bil·la,
cap pena llepissosa me desvel·la.

Per essè absolt no tench de pendre bul·la:
de ma petita casa som es bal·le:
tant sols sa dòna mon poder anul·la.

Però un soneto axí com ella parla (*)
desitx fé, consonant em manca en ul·la,
y axò es es feix que duch demunt s' espal·la.

XI.

À UN YAGO SENSE OFICI NI BENEFICI.

Ròda p' el mon y viu de lo que pisca,
perque sens' ams ni caña sempre pesca:
no li falta pá y carn que l' atepesca,
y buydant sa botella alegre gisca.

Més vermey que porcella de lletrisca,
tot lo sant dia la gandayna tresca,
y quant vé s' hora-baixa pren la fresca,
cuatre coverbos fent amb na Francisca.

Ella, y per cert qu' es una atllota xusca,
l' escolta, y maldement qu' en senta basca,
desllepissà no 's pòt d' aquella mosca.

Després s' en vá à sopá, que ja dú rusca,
y menja y bèu, y en acabá sa tasca,
¿com sebre lo qu' ell fà fent tanta fosca?

XII.

À UN RIVAL.

Jò no 'n sabia rès, y un hòn atach
m' has dat amb tota regla y còp en sech:
M' agradan es qui diuhèn: jò may dech,
perqu' en fersè precís tot d' una pach.

A n' es méus versos fets amb un xorrach
amb altres has respòst, y bé conech
qu' en trobarte à n' es cós no tens sossech
fins que corras y guañas es tabach.

Per cert que no 's aquest es primé pich
qu' al Parnaso has pujat, vetx qu' à pòch pòch
d' afinarhi ets capás amb un uy cluch.

De llorers no diré qu' estigas rich;
però aquesta vegada... com som Rèdh!
que tú en es porxo m' has ferat es ruch.

A.

LO QU' HAN MESTÉ ES PAGESOS.

(ACABAMENT.)

IV.

MISSATJE 2.^{on}—Mirau qu' ets enteniments s' han ubèrt molt! Tench xexanta

(*) Petita llicència poètica que parlant casi no 's coneix.

añs y may havia sentit aquestes disputes; y m' agradan. Ja val més axò que barayarse per còses de partits. Voldria que l' onclo Toni vengués prest per sentirlo explicà.

CABASSÉ.—A tots es qui van d' escòles els agrada lo modèrn. Per axò pagam tantes contribucions, y es blat va car, y es jornals barato, y sa feyna manca, y no hey ha pañy qui serv.

MISSATJE 2.^{on}—Mirau, Sent Mili, una vegada hey som estat y m' hi vatx devertí pròu; es Mèstre deya que si tots sabessem lletra, adelantariam més, cada un en so séu ofici, perque lletjiriam es diaris y sabriam lo que fan à ses altres parts del mon: y tenia rahó.

CABASSÉ.—Y jò tròb que ningú n' hauria de sebre de lletra. Ses escòles son sa perdició des jovent. Si comandás, les llevaria totes. Mira si som ben diferents! (L' onclo Toni s' en entra dins es ròlo.)

PORQUÉ.—Axí tots seriam iguals, ¿eh, Sent Mili?

CABASSÉ.—¿Que ja li torna? Vetlem es blè, que no será com sa nit passada... bona nit tenga.

ONCLO TONI.—Tornant à sa questió d' ahí, heu de sebre: que sa tèrra se llaura per dos motius: un perque ses plantes puguen aficà ses rèls endins, y s' altre perque ses substancies de que se alimentan se mesclin y remogan y oretjin amb s' aygo, es sòl y s' ayre que les penetran. Per axò es necessari llaurà fondo y girà sa tèrra demunt devall. Dins sa llum y s' ayre hey ha, contengut, lo més necessari per mantení ses plantes, y d' aquí vé que ses tèrres ben goretades fan hòn sembrat; però en pèrdua de temps. Déu ha donat tots ets elements necessaris à sa naturalesa per fé goxá ses plantes; però vòl que nòltros trabayem y cerquem es mòdo de ferla produhí més sovint y amb més abundancia; y aquest secret el descubrirém per mèdi de s' estudi y de s' observació. Quant es pagesos sabrán de quines substancies se compònen ses séues tèrres, les farán produhí més y més barato, perque amb ménos cost les abonarán ò posarán es fems necessaris.

CABASSÉ.—Vòl dí, que farán com es nòstro cuyné qui tasta s' olla y pòsa sal si s' dolsa, ò aygo si ha fét salat.

ONCLO TONI.—¿Angela María!

MISSATJE 2.^{on}—A n' axò no heu enseñan es qui predican en es cassino.

ONCLO TONI.—En es cassinos s' olvida lo hò y s' apren lo dolent. No saben tant aquells predicadós. Per enseñá s' agricultura hey ha escòles especials que se diuen *Estacions agronòmicas ò Granjas modèls*. A Mallorca no n' han posades encare, perque costan molt, y es pagesos y es ciutadans no més s' encalenteixen sa clòsca y buydan sa bossa per còses de partits. Si fos muntá *societats de recreo* ja ní hauria mitja dotzena à cada pòble; però escòles... Déu mos conserv ses que tenim. Quant es forastés

mos durán blat, y òli, y fruyta, y hortolises més hònes y barato que ses que nòltros cuhim, llavò porá essè qu' es llevin sa vèssa y fassen qualque còsa per fé vení doblés de fora Mallorca, que, si mos descuidam, prest no 'n trobarém per necessari. Aquexa partida de barcos que mos duen farina s' en tornan carregats d' or y algun dia l' acabarem, si no mos desxondim.

CABASSÉ.—¿Y amb sos fems, també mos guañan es forastés?

ONCLO TONI.—Més qu' en so llaurá.

L' AMO.—¿Y com heu fan?

ONCLO TONI.—Los cuidan més que vòltros; y com saben ja quines substancies agradan més à cada planta, han posat fàbriques qui les preparen y les donan per separat. Aquests fems son coneguts amb so nòm de *abonos químichs* perque sa Química enseña es mòdo de prepararlos. També se diuen *abonos minerals* perque los trèuen de sa mateixa tèrra. A Mallorca ja en vènen; però s' en despatxan pòchs perque no son coneguts.

PORQUÉ.—Es Mèstre de s' escòla també heu enseña à n' axò. Y deya qu' à Mallorca quant duen es fems en es sementé los dèxan en es sòl y à s' ayre, y quant los escampan ja han perduda la mitat de sa lleccó. Un dia, quant heu explicava, vengué l' amo de Son Boyra y s' en va riure.

ONCLO TONI.—Per aquest motiu ell y altres gastan molts de fems y no cuyen blat. Si quant duen es fems en es camp, per adelantá feyna, los tapassen de tèrra, hey guañarian, perque s' acabarian de podrí y no perdrian ets esperits ò substancies que son indispensables per fé hòns blats y hòns favás. Si s' pagesos, amb el temps, arriban à comprendre lo que llegian quant anavan à escòla, en es *Manual de agricultura*, cuydarán de no tirá à pèrde, per culpa sèva, un element indispensable de riquesa que los costa doblés y molt de trabay.

L' AMO.—¿Que vòl que li diga! No comprench qu' una carretada de fems en es més de Juriol no sia sa mateixa en es de Setembre, si no 'n llevan.

ONCLO TONI.—Ydò has de sebre que no 'u es, ni la mitat. Toqueu amb ses mans com heu han fét es práctichs. Proveu y heu vorás. No hey na res més mal qu' es no volé creure es qui vos avisan per bé. Já he dit, y repetesch altre vegada, qu' à Mallorca serem pòbres fins que sortirém de sa rutina y ets amos conradós enviarán es séus frys à escòla per ferlos agricultòs y no metges, missés ò potecaris, qui despues no saben qu' han de fé, à no essè mal.

Cualque còsa vos podria afegí are, sobre sa costum que teniu, quant sa mòr un mul ò un porcell, de durlós à tirá dins un avench, ò à sa garriga, per mantení es còrbs y empestá s' embat; en llòch d' enterrarlos dins un clòt de figuera ò dins un femé. Cualque còsa

vos podria dí, sobre es fems des corrals y de ses estables, y sobre tapá sa bassa que teniu su pròp d'ets assolls, à fi de replegá aquests fems apòsta p'es plan-tés y per ses hortollisses; però, jò vetx que tot axò seria predicá en desèrt...

L'AMO.—Voce mercè ja sab qu'à mi m'agradan es conseys...

ONCLO TONI.—Demá m'en torn à Ciutat; veurem d'aquí qu'en parlem altra vegada, si t'en haurás sabut aprofitá. Ja han tocat les nòu. Bòna nit tots ple-gats, y à reveure.

TOTS.—Bòna nit tenga, y que 'l tor-nem veure prest y amb salut.

HONOR JUSEP
de Calandria.

UN BON POLL. (*)

Som vey, som lleig,
Som coix, som nan,
Som sort, som prim,
Som fluix, som vâ;
Y en mitg des front
De part à part,
Hey tench un trench
De més d'un quart.
Tench uys de moix,
Tench dents de cà;
Es front d'un dit,
Es nâs d'un pam;
Es coll molt curt,
Es jep molt alt,
Es pas de bôn,
Sa veu de gall;
Un fich molt grôs
Su baix d'es nâs,
Y tots es dits
De peus y mans,
Plens d' uys de polls
De fichs y calls.
Tench grans, tench golls,
Tench bôn, tench barts,
Tench cuchs, tench tós
Tench curt un brâs:
No tench ni drets
Ni bens, ni art,
Ni sôn del rey,
Y per lo tant
Puch dí que som
Un mòrt de fam;
Y amb tot y més
Que pas per alt,
Tench dins mon pit
Un cò tan gran,
Que dins la Seu
Per cèrt no hi cap.
Y sent tant molt
Y tant me bat,
Que si me top
Amb uns uys blaus,
Me romp es pit
Es seu tich, tach.
No sé que mir;
No sé qu'em fas;
No hi veitg, no hi sent,
Y vench y vatx

Y fuitx y torn
Y gir y pas,
Y mir ets uys,
Y tant còm vâ,
Y tant còm mir,
Y tant còm pas;
Més fòrt es cò
Me fâ tich tach.

M. H. DE B.

XEREMIADES.

Pareix que sa Comissió permanent de sa nòstra Excm. Diputació Provincial s'ha passat p'es cap posá una imprenta à la Misericordia; però una imprenta en tota regla. Qualeu l'haurá mal aconse-yada.

Si se tractás d'una còsa reduida, y en petit, per estampá es billets de sa rifa y altres papés pòch importants que puga mesté s'Establiment, no hey hau-rí res que dí. Axí heu fan à Barcelo-na y altres bandes, y los va perfectament.

Pero montá una imprenta en gran es-cala, còm s'ha projectat, no pòt aná bé de cap manera. Una de dues: ò sa Di-putació vòl fé la guerra à n'ets altres impressós, y axò no li está bé, ni ells heu merexen; ò vòl tirá uns quants mils duros, (que no son séus, sino de sa pro-vincia,) y axò seria una còsa que no treuria cap en llòch. Massa bandes hey ha ahon atendre.

Si sa Diputació té doblés tiradós, aquí té un veynat séu, à la Sala, que si los hi regalava no li vendrian malament. Bò está es recló...

Qu'hey fassan abans un pensament es nòstros Diputats, y veurán còm tenim rahó en lo que los deym.

No parlam per passió ni per interés personal, sino per pura justícia.

Ses primitives porxades de ses Enra-mades, dissapte passat, fèren una víc-tima.

Lo raro es que ses porxades de dins Ciutat no 'n fassin cinquanta cada dia.

Y, ara que sa conversa heu dú: ¿Quant se deurá enlestí aquell *arch de triunfo* que axecaren à sa plassa de Sant Anto-niet? En dia de ventada, malavetjarém que no hey prenga redós cap ignorant des nòstros. Val més sa que guarda que sa que cura. ¡Ja 's de rahó!

Sa segona festa, es pobrets refugiats à ca ses Germanetes pogueren bèure llet, gracies à sa vigilancia qu'es nòstro Alcalde fa observá à n'es séus de-pendents.

La beguèren un pòch amarada; però més val axò que tirarla dins una clave-guera.

No hey ha gent més incorretgible que es lletés.

Altres vegada hey haguè corregudes desde Cauviá fins à Ciutat. Es corredó era un esporlari, y sa corredora... una somera!

Veym amb molt de gust que, à falta d'altres certàmens, es d'aquesta casta se repetexen bastant sovint; sempre es un consòl porè dí qu'à Mallorca no som tots uns *aturats*.

Ah! no pensavem à dí que s'animala de Cauviá goñá ses messions, y es de Esportes vâ pèrde.

Un cas axí, *amigo!* es menesté du ses ferradures ben clavades.

Diu, gent qu'heu va veure, qu'à sa Pobra hey havia una paua de garbayó posada per adorno des brâs de ses ba-lances de sa carniceria nòva; s'entén, à sa part des plat de ses pesades.

Sa gent, que sempre fa judicis teme-raris, deya qu'allò era per fé caure sa balansa un pòch més en perjudici des compradó; però nòstros, més ben infor-mats, podem assegurá qu'aquella paua era per arruxá ses mosques de sa pesada.

¡Vat aquí còm *devegades* xèrran sense motiu!

Un diari ciutadá, molt empiulat que, segons veym, no té coratge per haverlès amb un des nòstros redactós, s'espasa sa malícia anomenantlo *cura de levita* y li parla de *presentarse muy devoto* per fé més *negocio* y més *clientela*.

A s'autó d'aquest *suelto* mesquí y esgarrat, li contestam qu'es nòstro re-dactó aludit may ha navegat amb totes aygos, ni ha pres part en cap acte de devoció que no fos catòlich, ni coneix més negòci qu'es trabay honrós, ni ha captat parroquians ni vòts per adquirí posició.

Ses imputacions d'aquell gènero se-rian ben exactes, si es nòstro inimich les dirigís à n'ets *obispos de frac*, correli-gionaris séus, qu'es segú coneix de més pròp que nòstros.

Valga per respòsta; y que no les mos cerquin, pues s'adagi diu cadascú à ca-sèua y ets assotans à ca 'n Coll. Cas-pi! caspi! bòn gèni té L'IGNORANCIA per cossigòyes d'aquestes!

Y llavò diuen que no progressam.

En temps des nòstros avis, quant parlavan d'una dòna, preguntavan: *¿que es honesta?*

Més envant ets séus fiys preguntaren: *¿qu'es hermosa?*

Y en el dia es séus nêts preguntan: *¿qu'es rica?*

Axò es lo positiu: *lliures, sòus y di-*

(*) Ja repararéu, lectors, que tota aquesta poesia se compon de monossílabs.

nés; y si sap llegí novèl-les, tocá un *schotis* en es piano, y fé un pòch de *crochet*, ja li basta: perque se supòsa que enllestirse y estucarse sa cara, totes ò casi totes, ne saben.

Y amb axò vat' aquí una dòna adres-sada.

S' Ajuntament ha fets sembrá una partida d'abres à sa plassa d'es Banch de s'òli, y un y tot en es Born de Santa Clara.

¡A mòdo, Bòn-Jesús, qu'entre tantes d'esguerrades n'hi hajam vista fé una de condreta!

Ja veuréu còm à pòch à pòch es nòstro Ajuntament se compondrá, are que es consums... seguexen devallant,

Uns quants amichs d'ets estrangés amichs dels pais, per doná un testimoni d'afecte y agraïment à Mr. Hermite, autò d'ets *Estudis geològichs* sobre ses illes Balears, se proposan fé celebrá un ofici conventual en sufragi de sa séua ànima, única manera de fé quedá bé es mallorquins, ja que cap de ses Corporacions qu'en distints concèptes representan s'ilustració des nòstro pòble, ha pensat, que sapiguem, en fé una demostració digna de sa bona memòria d'aquell sabi que elegí sa nòstra patria per objècte des séus afañs científichs, y axò li atropellá la mòrt.

Esperam que ses persones que s'agradan de cumplí es deutes que sa bona societat impòsa assistirán à dit conventual que se dirá à l'Iglesia de Sant Felip Nerí, dimecres pròxim à les 11 des dematí.

COVERBOS.

Una vegada un jovensá prenia es sol à un punt que hey havia assiento, y ben assegut casi casi s'hi adormia.

Voréu que un pobre jayet, gelat des fret que s' dexava caure per devés es Jané, cercava un tròs de puesto ahont hey tocás un poch de sol per encalentir-se; però còm no hey havia més llòch que s' que estava assegut es jove, el pobre jay no tengué més remey que aconhortarse d'està allá, pròp de s'ombra.

Amb axò passaren varies persones y quant véren es jovensá tan ben assegut assoleyantse sense tení compassió d'aquell pobret, (que esperava que s'axe-càs per ocupá es séu puesto) el varen reconvení amb bons mòdos y paraules, y ell contestá:

—¡Vaja unes rahons més foradades! Vostés me reñan perque no mir es bé

des pròxim, ¿y que no saben qu' ell ja hey está avesat à tení fret, perque es vey, y ja no li fá *alto*? ¡à mí m'han de tení compassió, que som jove, y encare es sol no m'conex tant còm à ell!

¡Ves quin estornell!

Una vegada, se calá fòch à una gran casa, y es bomberos hey arribaren tan tart, que ja no poguéren aturá es fòch, ni va essè possible salvá res.

Es comandant de sa brigada, escalivat d'aquella feta, posá à sa posteta d'ets anuncis aquesta orde:

«Se mana à tots es bomberos, qu'una altra vegada qu' hey haja fòch, se reunes-can tots en es *parque* vint y quatre hores ántes, y axí hey serán à temps à apagarlo.»

¡Ben dit! Vat' aquí una gran idea.

Anunciaren à un señó que D. Fulano de Tal, molt amich séu, s'havia mort.

—¡Ca! (respongué totduna fent sa mitja) no es possible. Si fos mort, l'hora d'are ja m'ho hauria escrit. Eram tan amichs jò y ell, que no li succehía res de nou que no m'ho escrigués tot d'una à volta de correu.

Un cassadó comprá una cussa. A n'es pòchs dies de tenirla à casséua, li des-comparegué, sense sebre per 'hon.

—¡Mal llamp de cussa! (deya es cassadó tot furiós;) si no torna comparexe, ¡la mat!

D'un altre cassadó, un pòch sòrd y un molt descuydat, he sentit contá que sempre tenia sa costum de dú s'escopeta barres altes demunt es coll, apuntant es canó cap en darrera.

Un dia qu'es compañero el seguia de pròp, es cassadó travela, surt, es tir, y es compañero reb sa perdigonada; mentres qu'ell, sense girarse y creguent qu'era s'altre es qui havia desparat, li demaná tranquilament:

—¿Qu'has mòrt rès, Pep?

Y ja que de cassadós parlam, supòs que sabeu es pas d'aquell altre xambó que, no havent pogut matá rès en tot lo dia, per no tornarsen à la vila amb *en Delanga*, vá comprá un coní viu qu'un hòmo duya dins sa taleca.

Abans d'arribá à casséua, per acreditar-se de bòn tiradó, fermá es coní amb una llanderina à una branca d'abre, y se prepará per fusellarlo.

¡Còm axí! alsa es gatillo, se fa dues passes enrera, li tira à *boca de carro*, y s'animalet cau en terra y futx còm un llamp.

¡Justament es tir havia romput per mitx sa cordellina!

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Jesucrist morí entre dos lladres.*

SEMBLANSES.—1. *En que té corda.*

2. *En que lleva sa pols.*

3. *En que té mortès.*

4. *En que té grells.*

TRIÀNGUL.....—*Donatò-Donat-Donat-Don-Do-D.*

FUGA.....—*Don Ròch y Don Odon tots dos son mòrts.*

PREGUNTES.—1. *Perque no hi poden aná elles totes sòles.*—2. *Perque no's pòden ferrá ells mateixos.*—3. *Perque no arriban à sa carn.*—4. *Es dies de sa Setmana Santa.*

ENDEVINAYA.—*Es sol.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Macarroni, Pere Pezet y Paptys.*

Dèn:—*Un Indioté, A. C. I. T., Atcleuquim, Un Sardiné festeljadís, Aguada, Un Signor Russo y Un Oficial sense empleo.*

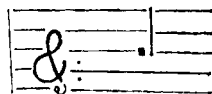
Nòu:—*Un Músich, K. D. T. y Un Punxa en-gelat.*

Quatre:—*Un Llenterné.*

Y una no més:—*Palca-cànes.*

GEROGLIFICH.

CRIT:BO

ABRIL

UN LLENTERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una cadira de repòs à un carretó?*

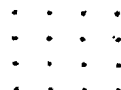
2. *¿Y un balcó à una planxadora?*

3. *¿Y un propietari à la Bíblia?*

4. *¿Y un caragòl à n'es Moll?*

K. D. T.

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, un metal; sa 2.ª una ciutat; sa 3.ª un qui devegades es cego y devegades no; sa 4.ª lo que té ò ha tengut tothòm.

A. C. I. T.

PREGUNTES.

1. *¿Qui es que pòt aguantá tres quintás de pa-ya y no pòt aguantá una lliura de ferro?*

2. *¿Y quin es aquell hòmo que sempre té rahó?*

3. *¿Y qui va essè es primé que fé bullí un'olla?*

UN MÚSICH.

FUGA DE VOCALS.

.LL. .H.N N. H.. H. .L R.. H.. P.R.T
X.

ENDEVINAYA.

¡Ay de mí!

Bech aygo

Perque no tench aygo;

Que si tengués aygo,

Beuria ví.

TRES TORRAPIPES.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

3 ABRIL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.